

Lakewood Daf Yomi

PRESENTED BY SRULY BORNSTEIN

לע״נ

ברוך דוב ז״ל בן יבלחט״א משה חיים ווידרא נ״י
הרב שמעון דוד בן ר' יעקב יוסף איידער זצ״ל

מראה מקומות רשפי אש

לע״נ מרים שיינדל בת יבלחט״א אפרים שמעון סינאוויץ

הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יְהִי עוֹד קֶצֶף עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־אֲחֵיכֶם הַלְוִיִּם מֵהַיּוֹד:
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֶם מִתְּנָה נְתֻנִים לִיהוָה לְעֵבֶד
 אֶת־עֲבֹדַת אֱהֹל מוֹעֵד: ז וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אִתְּךָ
 תִּשְׁמְרוּ אֶת־כֹּהֲנֵתְכֶם לְכָל־דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ
 וְלַמִּבֵּית לְפָרֶכֶת וְעֲבַדְתֶּם עֲבֹדַת מִתְּנָה אִתְּוֹן
 אֶת־כֹּהֲנֵתְכֶם וְהָזֵר הַקָּרֵב יוֹמֵת: פ ח וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאֲנִי הִנֵּה נָתַתִּי לְךָ אֶת־
 מִשְׁמַרְתֵּי תְרוּמָתִי לְכָל־קֹדֶשִׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְךָ
 נְתַתִּים לְמִשְׁחָה וּלְבִנְיָךָ לְחֶק־עוֹלָם: ט זֶה
 יְהִי לְךָ מִקֹּדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים מִן־הָאֵשׁ כָּל־
 קֹרְבָנָם לְכָל־מִנְחָתָם וּלְכָל־חֲטָאתָם וּלְכָל־
 אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יִשִּׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים לְךָ הוּא וּלְבִנְיָךָ: י בְּקֹדֶשׁ
 הַקֹּדְשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ כָּל־זָכָר יֹאכֵל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לְךָ: יא וְזֶה־לְךָ

על בני ישראל: ו ואנא הא קרבית ית אחיכון לואי מגו בני ישראל לכון יבנא יהיבין קדם יי למפלח ית פלחון משכן זמנא: ז ואת ובנך עמך תטרון ית כהנתכון לכל פתגם מדבחה ולמגו לפרכתא ותפלחון פלחון מתנא אתון ית כהנתכון וחלוני דיקרב יתקטל: ח ומלל יי לאהרן ואנא הא יהבית לך ית מטרת אפרשותי לכל קדשיא דבני ישראל לך יהבתנון לרבו ולבנה לקים עלם: ט דין יחי לך מקדש קדשיא מותר מן אשתא כל קרבנהון לכל מנחותהון ולכל חטותהון ולכל אשמהון די תיבון קדמי קדש קדשין דילך הוא ולבנה: י בקדש קדשין תיכלנה כל דכורא ייכל יתה קדשיא יחי לך: יא ודין לך

רש"י

אף כאן, לפי שזא קרח וערער כנגד אהרן על הכהונה זא הכמוז ונתן לו עשרים וארבע ממנות כהונה צבירת מלח עולם, ולכן נסמכה פרשה זו לכאן (ספרי קיז): משמרת תרומותי. שאתה לריך לשמן צטהרה: למשחה. לגדולה (סס): מן האש. לאחר הקטרת האשים: כל קרבנם. כגון זבחי שלמי צבור: מנחתם חטאתם ואשמים. כמשמעו: אשר ישיבו לי. זה גזל הגר (ספרי קיז): בקודש הקדשים תאכלנו וגו'. למד על קדשי קדשים שאין נאכלין אלא בעזרה ולזכרי כהונה (ספרי קיז):

(ה) ולא יהיה עוד קצף. כמו שהיה כבר, שנאמר (לעיל י"א) פי ילא הקצף (ספרי קטו): (ו) לכם מתנה נתונים. יכול לעבודתכם של הדיוט, תלמוד לומר לה, כמו שמפורש למעלה (פסוק ג) לשמור משמרת, גזרין ואמרכלין (ספרי קטו): (ז) עבודת מתנה. צמתנה נחמיה לכסי: (ח) ואני הנה נתתי לך. צשמחה, לשון שמחה הוא זה, כמו הנה הוא ילא לקראתך וראך ושמח בלבו (שמות ד טז). משל למלך שנתן שדה לאוהבו, ולא כתב ולא חתם ולא העלה צערכאין, זא אחד וערער עליו את השדה, אמר לו המלך, כל מי שירצה יזא וערער לנגדך, הריני כותב וחותם לך ומעלה צערכאין.

שפתי חכמים הקצר

לשומרן בטהרה, שלא לטמאן בידים (רא"ם). ט דאי אפשר לפרשו כמשמעו מענין משיחה, מפני שתרומה היא מהדגן תירוש ויצהר, ואין משיחה עם הדגן ולא עם התירוש (רא"ם). י באילו אמר לאחר האש, כי מן הנקטרים על האש אין לכהנים בהן כלום, שאין הכהנים זוכים בחלקם אלא לאחר הקטרת האימורין (רא"ם). יא אף על פי שאין זה מוכן ממשמעות 'קרבנם', אלא מפני שהמנחה והחטאת והאשם הם 'מנחתם' ו'חטאתם' ואשמים 'אמורים' בפרשה, נשאר 'קרבנם' בעבור זבחי שלמי צבור לבדם (רא"ם). יב דבתיב ביה (לעיל ה ח) 'האשם המושב לכהן, וכאן כתיב 'אשר ישיבו' (אמ"ש, רש"י זבחים מד). יג דפירוש 'בקדש הקדשים תאכלנו' היינו כדרך אכילת קדש הקדשים, שהוא במקום קדוש, בעזרה (רא"ם).

על ישראל שלא יגעו לעבודת הכהונה (רא"ם). ו רצונו לומר, עבודה שהיא עצמה מתנה, כאילו אמר, ועבדתם עבודה במתנה, והיא ש'אתן לכם את כהונתכם' (רא"ם). ז ודב, עשרה במקדש, חטאת בהמה, וחטאת העוף. אשם ודאי, וחלוי. זבחי שלמי צבור. לוג שמן של מצורע. שתי הלחם. לחם הפנים. ושירי מנחות. ומנחת העומר. וארבעה בירושלים, בכור. בכורים. מורם מתודה ואיל נזיר [וחזה ושוק בכלל]. ועורות קדשים. ועשרה בגבולים, תרומה. ותרומת מעשר. חלה. ראשית הגז. מתנות נזרוע ולחיים והקייבה. פדיון הבן. פדיון פטר חמור. שדה חחרם. שדה אחוזה. גזל הגר (רא"ם, חולין קלג: ורש"י שם). ח לא לשומרן מן הזרים, דומיא ד'ושמרתם את משמרת הקדש ואת משמרת המזבח' דלעיל מיניה (פסוק ה), שזה אינו נופל בתרומה, אלא שאתה צריך

עבודה. הלכות ביאת המקדש פ"ט

עבודה שאין חיוב אלא בעבודה תמה ובעבודת מתנה דלפינן מור דהד טעמא הוא וגם בצעלי מוס כתיב ואל המזבח לא יקרב והיינו לעבודה כמו שנמצא ודין כולם שיה דמאי שנה עכ"ל. ומדברי רבינו משמע דעל עבודה שהור חיוב עליה מיתה גם אלה חייבים מיתה ומימה שהרי ברפ"ו כתב אין צעלי מומין במיתה ור"ך לומר דהכי קאמר אין חייבין כל חד כדאיתיה טמא ושלא רחוק ידים ורגלים מיתה ובעל מוס מלקות אלא על עבודה שהור חיוב מיתה:

יא בהן מבול יום ומחוסר כפורים שנטמא וכו' ועבד חייב על כל אחת ואחת. כתב הרשב"ד א"ח בתוספתא פרק י"ב דזבחים וכו' ומאחר שרבינו פוסק דאיסור חל על איסור כולל או מוסף או בת אחת והכל עובל יום ומחוסר כפורים בת אחת הן. יבד שהרי יש עובל יום שאינו ר"ך להביא קרבן ואם כן אינו מחוסר כפורים והטמא שר"ך להביא קרבן כמו המזורה אם טבל הרי הוא עובל יום ומחוסר כפורים וכשנטמא בטומאה אחרת נוסף עליו איסור שעד עתה היה מותר ליכנס לעזרת הנשים עמה היה אסור ליכנס להר הבית ומנו דאחוסף איסור בכניסה לאחוסף איסור בעבודה שאינו רחוק ידים ורגלים יש ^{הוא} אפילו לכהן הטהור ומנו דאחוסף חיוב לטהור לאחוסף לטמא וכתיב הר"י קורקוס ז"ל הקדים רבינו עובל יום ומחוסר כפורים לטמא שיהיה מהמחוסר שם היה טמא קודם לא שייך בו עובל יום ומחוסר כפורים שהכל בכלל טמא וגם בתוספתא ר"ך לפרש בן כהן טמא שהיה מקודם עובל יום ומחוסר כפורים עכ"ל. ואם כן יפה פסק דחייב על כל אחת ואחת. ומ"ש רבינו ואם היה זר אינו לוקה אלא אחת משום זרות. בתוספתא דזבחים פרק י"ב וטעמא משום דלא הוהרז מלעבוד טמא ומחוסר כפורים ושלא רחוק ידים ורגלים אלא מי שהיה ראוי לעבוד אבל הור הואיל ואינו ראוי לעבוד אינו עובר בשום אחד מאלה:

יב זר ששימש בשבת חייב משום שבת ומשום זרות וכו'. בס"פ ד' אחין (דף ל"ג:) פלוגתא דרבי יוסי ורבי שמעון ופסק כרבי יוסי. וכתב הרשב"ד שמהן שבו עליו בבת אחת וכו'. ורבי יודע מי חוקיקו לכן דהא לא חוקי הכי בגמרא אלא גבי פלוגתא דרבי חייא וזר קפרא אבל בתר הכי אמרינן מיחייב זר ששימש בטומאה וכו' ואילו מליקה שיהיה לנאמן שיהיה אילמלא ל"י יוסי שהתא באיסור כולל מחייב חמים באיסור בת אחת מיבעי' ובלאו הכי כיון דרבינו פוסק כמ"ד איסור חל על איסור באיסור כולל כמ"ש בפ"ח ממאכלות אסורות שפיר עבד דסמיס לה הכא סתמי ואיסור כולל היינו זר מעיקרא שרי במלאכה ואסור בעבודה אחת לה שבת מנו דאחוסר במלאכה אחסר נמי בעבודה בעל מוס מעיקרא שרי באכילה ואסור בעבודה איטמי ליה מגו דאחוסר באכילה אחוסר נמי בעבודה:

יג כל בהן שעבד ע"ז בין במזיד בין בשוגג וכו' לא ישימש במקדש לעולם וכו'. בסוף מנחות (דף ק"ט:) איפליגו רב נתנן ורב ששת בעבד שזוגג ופסק כרב ששת דהלכתא כוותיה באיסורי. ומה שכתב אחד העובד אומה בשירות כגון שנעשה כומר לע"ז או המשחחה לה או המודה בה וקבלה עליו באלוה הרי זה פסול לעולם עבר והקריב אין קרבנו ריח ניהוח אע"פ שהיה שוגג בעת ששרת או שהשתחווה או שהודה. אבל השוחט לע"ז בשוגג אם עבר והקריב קרבנו ריח ניהוח

השוחט לע"ז שזוגג אם עבר והקריב קרבנו ריח ניהוח. שם אמר רב יהודה כהן ששחט לע"ז קרבנו ריח ניהוח משום דכתיב יען אשר ישרתו אותם לפני גלוליהם וכו' ולא יגשו אלי לכהן

נמלא

בפרק שני דיומא (דף כ"ד:) פלוגתא דרב ורבי יוחנן ופסק כרבי יוחנן דלמר סידור שני גזרי עולם עבודה תמה היא וסידור האיצורים תחלת סידור אחר הוא: אבל היוצק והבולל והפותר והמולח וכו'. אלו חוץ ממלית אש על המזבח מניימים במשנה בסוף זבחים (דף קי"ב:) וקמי בהו אין בהם משום זרות וטעמא כמו שנמצא שכולם עבודה שיש אחריה עבודה נמי לאו עבודה תמה היא וזוהי אש על סידור שני גזרי עולם:

י שחיטת הקדשים בשירה בורים וכו' מקבלה ואיך מצות כהונה. בריש פרק כל הפסולים (דף ל"א:) ומה שכתב וכן הפשט והניחות והולכת עולם למזבח כשירה בורים שנאמר באיצורים והקטיר הכהן המזבחה וכו'. בסוף פרק שני דיומא (דף כ"ו כ"ז.) ומ"ש וכן הדלקת הנרות כשירה בורים שם הדלקה לאו עבודה היא. ופירש"י דהא כיון שהדליק ברוב היואל השלחנת עולה מאליה אבל הלכת אש עבודה שיש בה עזרה היא שר"ך להלית האור צעלי המערכה. וכתיב הריטב"א מימה דהא כתיב דבר אל אהרן וכו' בהעלותך את הנרות ואפשר לומר דלהכי לא פסקיה בלשון חיוב דבר אל אהרן ויעלה את הנרות לומר דלאו עבודה היא לחייב עליה מיתה בזר כשם שאין חיוב בעבודה שאינה תמה עכ"ל. ועל מה שכתב רבינו לפיכך אם הטיב הכהן את הנרות והולית לחוץ מותר לזר להדליקן כתיב הרשב"ד הפליג כשאמר מותר לזר להדליקן אלא שם הדליקן כשירות עכ"ל. וטעמו של רבינו דכיון דלאו עבודה היא משרא נמי שרי כמו שסימט שהיא כשירה בורים:

ח הרמת הרשן צריכה בהן וכו' ואם הרים ישראל לוקה ואינו חייב מיתה בו. כבר כתבתי דנפ"צ דיומא פלוגתא דרב ולוי ופסק כרב: וכן אם רישן מוצח הפנימי והמנורה אינו חייב מיתה. כן מלאמי מונה בקלמ ספרי רבינו וטעמו מפני שהן עבודות סילוק וכמו שנמצא בפ"ז זה גבי הרמת דשן: **ט** סידר המערכה פורקה וחזור הכהן וסודרה וכו'. נפס"צ דיומא (דף כ"ו:) אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן זר סקידר את המערכה חייב כילד הוא עשה פורקה וחזור [הכהן] וסודרה מתקיף לה רבי זירא וכו' יש לך עבודה ששכירה כלילה ופסקולה בור וכו' אלא כי איתמר הכי איתמר אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן זר סקידר שני גזרי עולם חייב הואיל ועבודה תמה היא ומשמע דסקידר מערכה כשירה בור וכאחוספתא דרבי זירא ואם כן אין לטמאה על רבינו שפסק דסקידר מערכה בור פסקולה ושמה יש לומר דמשמע ליה דלא מתמה ר' זירא וכו' יש עבודה ששכירה כלילה וכו' אלא משום דמחייב ליה מיתה אבל משום פיקולא בלא חיוב מיתה לא הוה מתמה וכן פירש"י אהא דמתקיף לה רבי זירא וכו' יש לך עבודה שיש אחריה עבודה ופסקולה בור להתחייב מיתה עכ"ל וטעמא משום דכיון דלמאי דלמר רבי אסי אמר רבי יוחנן זר סקידר את המערכה חייב מתקיף ע"כ לומר דמחייב מיתה מתקיף:

י הטמא ובעל מוס ושלא רחוק ידים ורגלים וכו'. בסוף זבחים (דף קי"ב:) נתן דאין חייבים על עבודה שאינה תמה משום זרות ולא משום טומאה ולא משום מחוסר כפורים ולא משום שאינו רחוק ידים ורגלים. ואינו יודע למה השמיט רבינו מחוסר כפורים וכתב הר"י קורקוס אפשר שכיון שכתב שמחוסר כפורים הוא זר ומשום זר הוא דמחייבין כונו שכתב בסוף הלכות כלי המקדש לא הו"ך להזכירו. וכתב הזכירו אפשר שסובר רבינו דלאו דיקא נקט במתני' הני אלא ה"ה לכל חיוב שחייבין משום

משנה למלך

ולא קי"ל כוותיה מ"מ כהאי דינא דמחייב אף המקטיר דבר פסול כיון שהוא מהדברים שאם עליו לא ירדו לא מנינו מי שחולק בזה ולפי זה לא ידעתי למאי השמיט רבינו דין זה: **י הטמא** ובעל מוס בו. דין שמוי יין לא יבאר רבינו אי צענין עבודה תמה וכן במשנה דסוף זבחים לא הזכיר. ומסוגיא דזבחים (דף י"ח) נראה דמחוסר כפורים ופסוי יין דינס שוב. גרסין בת"כ פרמא אמור אש מורעץ לזירותם אשר יהיה בו מוס לא יקרב כו' יכול יהיו חייבים על כולם מ"ל לחם מה לחם מיוחד שהוא משום עבודה יאלו אלו שאינו משום עבודה. וכתב הרב

דמוהקריבו דרשינן מקבלה ואילך מצות כהונה, הוה אמינא דדוקא אגופיה דזיבחה קאי, דומיא דקבלה:

ואכתי איצטריך ונתנו סד"א כיון דנתינת אש עבודה דלא מעכבא כפרה היא לא תיבעי כהונה קמ"ל. אבל לא אתי למעוטי הפשט וניתוח. וא"ת מהיכא תיתי דבעיא כהונה כיון דלא מעכבא כפרה כמו נתינת אש. וי"ל כדשנינן לעיל, משום דגופיה דקרובן הוא קאי אף עליה⁶⁴). אי נמי בתר דגלי בנתינת אש דלא מעכבא כפרה ובעינן כהונה⁶⁵). דהכי פירש הקונטרס בסמוך⁶⁶):

ואימא למעוטי סידור שני גזירי עצים. וא"ת הא כתיב וערך עליה הכהן עצים בבקר. וי"ל דכי כתיב כהן בשחרית כדפירש הקונטרס⁶⁷), אבל לא בבין הערבים. וא"ת א"כ דלא כתיב כהן בבין הערבים, מהיכא תיתי דבעי כהן. וי"ל משום דבתחלת הפסוק כתיב ונתנו בני אהרן, ואי לאו דמעטיה קרא הוה אמינא דבני אהרן קאי אוערכו⁶⁸). אי נמי דלא מיסתברא לחלוק בין סידור לסידור:

לא סלקא דעתך. וערכו למעוטי שני גזירי עצים. דכתיב והקריב את הכל זו הולכת איברים לכבש. דבהקטר לא מיירי דכתיב בסיפיה והקטיר העולה אשה הוא ריח ניחוח לי"י, אלא בהולכת איברים לכבש מיירי. ולגופיה לא איצטריך קרא, דהא מקבלה ואילך מצות כהונה. ולמעט הולכת עצים נמי לא איצטריך, דמהיכא תיתי לן דבעי כהונה. אלא אתי למידק הא סידור שני גזירי עצים בעי כהונה, ואם כן וערכו למה לי למעוטי הפשט וניתוח. [וא"ת] ואימא הולכת איברים בעי כהונה הא סידור שני גזירי עצים לא בעי כהונה. וי"ל דאם כן לישתוק קרא מהולכת איברים לכבש, דמוערכו לא הוה ממעטינן אלא סידור שני גזירי עצים שכן סידור דכוותיה. אבל קשה מה ראית דמוהקריב אתה מרבה סידור שני גזירי עצים משום דכוותיה, ומקרא דוערכו אתה ממעט הפשט וניתוח אע"ג דלאו דכותיה, אימא איפכא. וי"ל דבעינן או דכוותיה אע"ג דלא כתיב בהווא ענינא, או כתיבא בהווא ענינא אע"ג דלא הוי דכוותיה. ואם כן מרבה שפיר מקרא דוהקריב סידור שני גזירי עצים, נהי דלא כתיב בהווא ענינא, כיון דדכוותיה הוא מרבה לה מיניה. אבל לא היה יכול להרבות הפשט וניתוח מוהקריב דלאו דכוותיה ולא כתיב בהאי ענינא. אבל מקרא דוערכו ממעט שפיר הפשט וניתוח, דנהי דלאו דכוותיה מכל מקום כתיב בהאי ענינא⁶⁹):

וערכו שנים בני אהרן שנים. ואע"ג דמוקמינן למעוטי הפשט וניתוח מכל מקום אי לא אתי אלא להכי איבעי ליה למיכתב הכהן, כדכתיב גבי נתינת אש. וליכא למימר דכוליה קרא למנינא אתא, דאם כן לא הוה ליה למיכתביה הכא בבן בקר. ומדכתביה הכא ש"מ למדרשיה לענינא דהפשט וניתוח ולמעוטי הפשט וניתוח דלא בעי כהונה⁷⁰):

ורייטב"א ד"ה מכדי. (65) וכ"כ הריטב"א סוד"ה מכדי. (66) רש"י ד"ה למעוטי הפשט. (67) רש"י ד"ה אימא למעוטי. (68) וכ"כ הריטב"א ד"ה ואימא. (69) וכ"כ הריטב"א ד"ה

יח א מ"י פ"י מהלכות
תמידין ומספין הל'
טו:
יב ב מ"י שם הלכה י:
ג ג מ"י פ"ג מהלכות
משה"ק הלכה ה:
כא ד ה מ"י פ"י מהל'
טו ומ"א מהלכות ק"פ
הלכה ו:
כב ו מ"י שם הלכה יח:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מכלל וכו'
קשיא לדוכתיה דקתני
שלא:

גליון הש"ס

גמ' ותמיד ש"פ שחר
ששחטו שלא לשמו.
ע"י לעיל דף מט ע"א
חוס' ד"ה תדיר:

שיטה מקובצת

[א] אין מערבין. ע"י
תוספות לקמן דף צא ע"ב
והוספות חולין דף סג ע"ב:
[ב] אמר אבל אין מערבין
כו' [ג] אמר אלא אין מערבין
דאפי' [ד] חביות ה"ק נמחק:
[ה] חביות ה"ק נמחק:
[ו] הכבש הבא עם העומר
כו': [ז] ונסכו הוא:
[ח] פסלתו וכו' אין ה"י
הא לא [חשיב להו] אמר
אביי: [ט] הכי ה"ל לך
דמערבין נסכים דמתני'
י"ל דכתיב ומנחתו:
י"ג כפולה כך וחבית היא
נמחק: י"ד שלא לשמו
דטעון: י"ז וכגון שלא
בלל. ר"ל דא"כ היינו
סיפא דקתני אם עד שלא
בלל פסול: י"ט יותר כיצד
עצמו:

תורה אור השלם

(א) והקטירו: הפהו
המקובץ להם אשה
ל"י: ויקרא ג. יא
(ב) ויבשרו
עשרתם בל"ה בל"ה
בשמן אשה ל"י ר"ח
גיהו"ם וקפחה ל"י רביעית
תה"ן: ויקרא ג. יג

ברצ"ן

אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן [ונתערבו] כשרות. כרצנן
דפליגי עליה דרבי יהודה בהקומץ רצה (לעיל כג.) דלמרי חרב
שנתערב צבול יקרבו: ואם עד שלא בלל נתערבו פסולות. דבעינן
ראוי לצילה: והא מדקתני סיפא ברצ"ן אלו בפני עצמן כו'. תימיה מאי

קשיא לעולם אין מערבין אפי' נתערבו
נמי לא [וכגון שלא בלל ונראה לזה
מיייתי ההוא דאין מערבין אלא משום
דסיפא דבלל אלו בפני עצמן כו' עלה
קאי אנכסי ככשים כשרין ואילימ
אזל לא דייק כלל אלא מהא דמדקתני
סיפא ונתערבו בלשון דיעבד מכלל
דמערבין דרישא לכתחילה קאמר:
שאם אי אתה אומר כן פסלתו.
תימיה אס כן ככשי עלתה
ששחטן שלא לשמן דתימיה צפ' התכלת
(לעיל מה.) הדם יזרק והזכר יאכל
אמאי הא כיון דבעי לחס ולא קדש
הלחם יפסל וכן תודה ששחטו שלא
לשמה תיפסל כיון דלא קדש הלחם
ושלמי נזיר ששחטן שלא כמזותן
דקאמר דאין טעוין לא לחס ולא זרוע
וכן מפרש מעות לנזירותו ומת דאמר
צפ' קמח (לעיל ד:) דמי שלמים יצא
בהן שלמים ואין טעוים לחס ולרצה
ניחא דמשני בשלמא הנך עולות נינהו
אי לא חזו לעולת חובה חזו לעולת
נדבה הכא נמי שלמים נינהו אי לא
חזו לשלמי חובה חזו לשלמי נדבה אלא
לאבי קשיא ואפי' לרצה נמי קשה דהא
יצטרך לא מיייתי שלמי נדבה ויש לוומר
לחם לא דמי לנסכים דנסכים חשיבי
טפי כגוף הקרבן משום דקריב למזבח
אזל לחס לא חשיב כגוף הקרבן משום
דאין צו למזבח וזרוע צשילה נמי אף
על גב דגופא דזבחה הוא אין לחוש
בכך דשלמי נזיר גופייהו אפי' לא היה
מקיים בהן מלות זרוע צשילה לא היו
פסולין בכך הואיל ונעשו העבודות
כמזותן: **תמיד** ש"פ שחר טעוין
שני גזירין. צכהן אחד אחר סידור כל
המערכה ושל צין הערבים צשי כהנים
ושני גזירין כדמפרש בפרק ג' דמסכת
יומא (דף טו:) כן פירש בקונטרס
"והכי חנן החס צפרק צ' (ג"ז סט)
דתמיד קרב צתשעה צעשרה צאחד
עשר לא פחות ולא יותר" ע"כ
צתשעה צנה ציד אחד לצוחית של מים
הרי כאן עשרה צין הערבים צ"א ע"כ
צתשעה ושיים צדין שני גזירי עניים
והשתא תימיה אי גזירי עניים דתמיד של
שחר צכהן אחד הוה ליה ע"כ צעשרה

של יום בשל אמש אבל [א] אין מערבין נסכי
כבשים בנסכי פרים ואילים ואם יברצ"ן אלו
בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו כשרים
אם עד שלא בלל פסול [הכבש הבא עם
העומר אע"פ שמנחתו כפולה לא היו נסכיו
כפולים: גמ' ורמינהו] ד [א] והקטירו שלא יערב
חלבים בחלבים אמר ר' יוחנן [אם נתערבו קא
אמר] [א] אי הכי ואין מערבין נסכי כבשים
בנסכי פרים ואילים [ואפי' נתערבו נמי לא
והא מדקתני סיפא בללן אלו בפני עצמן ואלו
בפני עצמן ונתערבו כשרין מכלל דרישא
לכתחילה קא אמר אמר אביי [ה"ק מערבין
ייגן אם נתערב סלתן ושמןן וייגן לכתחילה
לא והתניא במה דברים אמורים בסלת ושמן
אבל יין מערבין אלא אמר אביי [ה"ק היכא
דהוקטר סלתן ושמןן מערבין יין לכתחילה
היכא דלא הוקטר אם נתערב סלתן ושמןן
מערבין נמי וואם לאו אין מערבין דלמא
אתי לאיערובי סלת ושמןן לכתחילה: [ב] כבש
הבא עם העומר: ת"ר [ב] ומנחתו שני עשרונים
לימד על כבש הבא עם העומר שמנחתו
כפולה יכול כשם שמנחתו כפולה כך ייגו
כפול תלמוד לומר [ב] ונסכו יין רביעית ההין
יכול לא יהא ייגו כפול שאינו נבלל עם מנחתו
אבל יהא שמו כפול שנבלל עם מנחתו ת"ל
ונסכו כל נסכיו לא יהו אלא רביעית מאי
תלמודא אמר רבי אלעזר כתיב ונסכה וקרינן
ונסכו [ב] כיצד נסכה דמנחה כנסכו דייגן מה יין
רביעית אף שמון נמי רביעית א"ר יוחנן אשם
מצורע ששחטו שלא לשמו טעון נסכים שאם
אי אתה אומר כן פסלתו מתקוף לה רב מנשיא
בר גרא אלא מעתה כבש הבא עם העומר
ששחטו שלא לשמו תהא מנחתו כפולה שאם
אי אתה אומר כן פסלתו [ותמיד של שחר
ששחטו שלא לשמו יהא טעון שני גזירין בכהן
אחד שאם אי אתה אומר כן פסלתו ותמיד
של בין הערבים ששחטו שלא לשמו יהא טעון
שני גזירין בשני כהנים שאם אי אתה אומר כן
פסלתו] [א] אין ה"נ אלא אמר אביי [ב] חדא מינייהו
נקט [ב] ר' אבא אמר בשלמא הנך עולות נינהו
אי

לכשירו: כבש הבא עם העומר. דומיא דאשם מנורע דכי היכי דאשם מנורע
טעון נסכים ואין שחר אשמות טעוין נסכים כך כבש הבא עם העומר נשחית
מנחתו ומשחר מנחות ככשים דלילו שחר ככשים אין טעוין אלא עשרון וזה
דמפרש ב' גזירין בכהן אחד. כדמפרש במסכת יומא (דף טו:) וצטר עליה
למנחה דאמר ר' אבהו נמי. לרצ"ן למיעבד להו דייחיהו כאלו נשחטו לשמן כאלו אשם
טעון נסכים: שאם אי אתה אומר כן. דטעון נסכים אלא יקריב בלא נסכים:
בפסלתו. מליקרב ע"ג המזבח דלמנורע לא
חזי שהרי נשחט שלא לשמו ולעולה לא חזי
שהרי לא ניתק לרעייה ואין ראוי לנדבה
דאשם לא אחי צדקה אלא נסכים אלו
למזבח ואשם לכהנים ורצ"ן אשם אחר

לכשירו: כבש הבא עם העומר. דומיא דאשם מנורע דכי היכי דאשם מנורע
טעון נסכים ואין שחר אשמות טעוין נסכים כך כבש הבא עם העומר נשחית
מנחתו ומשחר מנחות ככשים דלילו שחר ככשים אין טעוין אלא עשרון וזה
דמפרש ב' גזירין בכהן אחד. כדמפרש במסכת יומא (דף טו:) וצטר עליה
למנחה דאמר ר' אבהו נמי. לרצ"ן למיעבד להו דייחיהו כאלו נשחטו לשמן כאלו אשם
טעון נסכים: שאם אי אתה אומר כן. דטעון נסכים אלא יקריב בלא נסכים:
בפסלתו. מליקרב ע"ג המזבח דלמנורע לא
חזי שהרי נשחט שלא לשמו ולעולה לא חזי
שהרי לא ניתק לרעייה ואין ראוי לנדבה
דאשם לא אחי צדקה אלא נסכים אלו
למזבח ואשם לכהנים ורצ"ן אשם אחר

רש"י בת"י

וכן נמי מערבין נסכי כבשים של היום נסכי כבשים של אמש כדאמרין (לעיל דף
טו:) מביא אדם וזכו היום ונסכו מכאן עד י' ימים: אב"י אין מערבין וכו'.
משום דהללו צלילתן רכה והללו צלילתן עצה: ב"ר. לנסכי פרים צפני עולמן
ולנסכי כבשים צפני עולמן ושזו נחערבו כשרין ואם נחערבו עד שלא בלל פסולה:
גמ' שלא יערב חלבים. הכי נמי לא יערב נסכים: אמר רבי יוחנן. לא תימיה
מערבין לכתחילה אלא אם נחערבו קאמר
והא דקתני והקטירו שלא יערב לכתחילה
מיייר: אי הכי. [א] דקתני צתתנין אכל
אין מערבין נסכי כבשים נסכי פרים דאפי'
נחערבו דיעבד נמי לא: והא מדקתני סיפא
נתערבו כשרות. דהיינו דיעבד: מכלל
דרישא אין מערבין לכתחילה. וה"ה רישא
דרישא נמי מערבין לכתחילה והדר קשיא
לדוכתי' (א) שלא יערב חלבים בחלבים:
אמר אביי. ודאי רישא דמתניתין דתני
מערבין לכתחילה היא ולא תיקשי לך
ל' דנתערבו נסכים דמתני' צייתת קמייירי
והכי קאמר מערבין ייגן של נסכים פרים
ואילים לכתחילה אם נחערב כבד סלתן ושמןן
מאליהן הואיל והתחיל לערב ליכא משום לא
יערב חלבים והא דתני אכל אין מערבין
נסכי כבשים נסכי פרים אפי' היכא
דנתערב סלתן ושמןן: ויין לכתחילה [א].
אפי' דאילים ופרים אס לא נחערב סלתן
ושמןן והא תימיה ד"ל דאין מערבין נסכי
כבשים נסכי פרים ואילים צסלת ושמןן אכל
יין מערבין לכתחילה צין נחערב סלתו ושמןו
צין לא נחערב: אלא אמר אביי היכא
דהוקטר כבד פסלתן ושמןן. של פרים ואילים
כמזותן: [ב] מערב נמי יין. לכתחילה ליהא
למיחש דילמא אחי לערובי סלתן ושמןן דבני
הקטורה נינהו ואיכא משום והקטירו שלא
יערב חלבים בחלבים שהרי כבד מערבין
ועומדין ואס לאו דלא [א] הוקטר סלתן ושמןן
[א] אין מערבין דחיישינן דלמא אחי לערובי
סלת ושמןן לכתחילה דאסור שלא יערב חלבים
בחלבים והא דקתני צרייתא אכל יין מערבין
היינו אס הוקטר סלתן ושמןן והא דקתני
מליעתא דמתניתין [א] אכל אין מערבין היינו
[ב] צשלא נחערבו סלתן ושמןן: אע"פ
שמנחתו בפסלה. דכתיב [א] ומנחתו שני
עשרונים ושחר כבשים אין להס אלא עשרון
לכבש: [א] דהו נסכיו בפסלים. אלא ג' לוגין
יין וג' לוגין שמן: [א] יימד ע"כ כבש. כלומר
דלימד צנח זה מה שלא לימד בכל הזבחים:
שבב"ב עם מנחתו. וסלתו כפולה [א] היא
כך יהא שמו כפול: מאי תלמודא. הכי
משמע מן ונסכו שאין שמו כפול: נכבה ש"פ
מנחה. דהיינו שמן כנסכו של כבש דהיינו
יין: טעון נסכים. כמו שאס שחטו לשמן
ולכחי נקט אשם מנורע דלילו אשם דלמלא
אס שחטו שלא לשמן קרב בלא נסכים
דמעיקרא אכל אשם מנורע דטעון נסכים
אלטריך למימר דכי שחטו שלא [א] לשמן
טעון נסכים: שאם אי אתה אומר כן.
דטעון נסכים אלא יקריב בלא נסכים:
בפסלתו. מליקרב ע"ג המזבח דלמנורע לא
חזי שהרי נשחט שלא לשמו ולעולה לא חזי
שהרי לא ניתק לרעייה ואין ראוי לנדבה
דאשם לא אחי צדקה אלא נסכים אלו
למזבח ואשם לכהנים ורצ"ן אשם אחר

של היום בש"א אמש. אס הביא אמש בלא נסכים דק"ל מביא אדם וזכו היום ונסכו מכאן עד י' ימים: אב"י אין מערבין וכו'.
משום דהללו צלילתן רכה והללו צלילתן עצה: ב"ר. לנסכי פרים צפני עולמן
ולנסכי כבשים צפני עולמן ושזו נחערבו כשרין ואם נחערבו עד שלא בלל פסולה:
גמ' שלא יערב חלבים. הכי נמי לא יערב נסכים: אמר רבי יוחנן. לא תימיה
מערבין לכתחילה אלא אם נחערבו קאמר
והא דקתני והקטירו שלא יערב לכתחילה
מיייר: אי הכי. [א] דקתני צתתנין אכל
אין מערבין נסכי כבשים נסכי פרים דאפי'
נחערבו דיעבד נמי לא: והא מדקתני סיפא
נתערבו כשרות. דהיינו דיעבד: מכלל
דרישא אין מערבין לכתחילה. וה"ה רישא
דרישא נמי מערבין לכתחילה והדר קשיא
לדוכתי' (א) שלא יערב חלבים בחלבים:
אמר אביי. ודאי רישא דמתניתין דתני
מערבין לכתחילה היא ולא תיקשי לך
ל' דנתערבו נסכים דמתני' צייתת קמייירי
והכי קאמר מערבין ייגן של נסכים פרים
ואילים לכתחילה אם נחערב כבד סלתן ושמןן
מאליהן הואיל והתחיל לערב ליכא משום לא
יערב חלבים והא דתני אכל אין מערבין
נסכי כבשים נסכי פרים אפי' היכא
דנתערב סלתן ושמןן: ויין לכתחילה [א].
אפי' דאילים ופרים אס לא נחערב סלתן
ושמןן והא תימיה ד"ל דאין מערבין נסכי
כבשים נסכי פרים ואילים צסלת ושמןן אכל
יין מערבין לכתחילה צין נחערב סלתו ושמןו
צין לא נחערב: אלא אמר אביי היכא
דהוקטר כבד פסלתן ושמןן. של פרים ואילים
כמזותן: [ב] מערב נמי יין. לכתחילה ליהא
למיחש דילמא אחי לערובי סלתן ושמןן דבני
הקטורה נינהו ואיכא משום והקטירו שלא
יערב חלבים בחלבים שהרי כבד מערבין
ועומדין ואס לאו דלא [א] הוקטר סלתן ושמןן
[א] אין מערבין דחיישינן דלמא אחי לערובי
סלת ושמןן לכתחילה דאסור שלא יערב חלבים
בחלבים והא דקתני צרייתא אכל יין מערבין
היינו אס הוקטר סלתן ושמןן והא דקתני
מליעתא דמתניתין [א] אכל אין מערבין היינו
[ב] צשלא נחערבו סלתן ושמןן: אע"פ
שמנחתו בפסלה. דכתיב [א] ומנחתו שני
עשרונים ושחר כבשים אין להס אלא עשרון
לכבש: [א] דהו נסכיו בפסלים. אלא ג' לוגין
יין וג' לוגין שמן: [א] יימד ע"כ כבש. כלומר
דלימד צנח זה מה שלא לימד בכל הזבחים:
שבב"ב עם מנחתו. וסלתו כפולה [א] היא
כך יהא שמו כפול: מאי תלמודא. הכי
משמע מן ונסכו שאין שמו כפול: נכבה ש"פ
מנחה. דהיינו שמן כנסכו של כבש דהיינו
יין: טעון נסכים. כמו שאס שחטו לשמן
ולכחי נקט אשם מנורע דלילו אשם דלמלא
אס שחטו שלא לשמן קרב בלא נסכים
דמעיקרא אכל אשם מנורע דטעון נסכים
אלטריך למימר דכי שחטו שלא [א] לשמן
טעון נסכים: שאם אי אתה אומר כן.
דטעון נסכים אלא יקריב בלא נסכים:
בפסלתו. מליקרב ע"ג המזבח דלמנורע לא
חזי שהרי נשחט שלא לשמו ולעולה לא חזי
שהרי לא ניתק לרעייה ואין ראוי לנדבה
דאשם לא אחי צדקה אלא נסכים אלו
למזבח ואשם לכהנים ורצ"ן אשם אחר

רש"י בת"י

של היום בנסכי אומר
של אמש כדאמרו מביא
אדם וזכו היום ונסכו
מביא: אבל אין
מערבין וכו' משום
דהללו בלילתן עבה
והללו בלילתן רכה:
אע"פ שמנחתו כפולה
דכתיב ומנחתו שני
עשרונים סלת: שלא
יערב חלבים היה הכי
לא יערב נסכים: אמר ר'
יוחנן לא תימיה
דמתניתין מערבין
לכתחילה קאמר אלא אם
נתערבו קאמר והכי
קאמר אם נתערבו נסכי
פרים בנסכי פרים הואיל
והתחילו לערב מערבין
נמי בנסכי אילים אי הכי
דקתני ואין מערבין
נסכי כבשים בנסכי
פרים ואילים ואפילו
נתערבו כבשי' (בכבשי')
[כפרים ואילים] דיעבד
נמי לא והא מדקתני
נתערבו קאמר אביי
רישא (רישא) דמשמע
דמערבין לכתחילה ביין
קאמר אם נחערב סלתן
ושמןן ויין לכתחילה לא
בלא נחערב סלתן ושמןן
והתניא ב"ר א שאין
מערבין בתחלה בסלת
ושמןן אבל יין מערבין
לכתחילה בין נחערב
סולתן ושמןן בין לא
נחערב אלא אמר אביי
הא דקתני מערבין יין
לכתחילה היכא דהוקטר
סלתן ושמןן בלא
נחערב היכא דלא
הוקטר אם נחערב סלתן
מערבין ואם לאו אין
מערבין משום גזרה
דלמא אתי לערובי
סלת ושמןן לכתחילה
הא לאו משום הא גזירה
מערבין יין לכתחילה
כדקאמר ברייתא: טעון
נסכין שבאשם מצורע
כחב נסכים: שאם אי
אתה אומר כן פסלתו
מעל גבי המזבח שהרי
לא ניתק לרעייה ואינו
יכול ליקרב נדבה אבל
נסכים מתירין אותו
למזבח ולכהנים וצריך

רש"י בת"י

של היום בש"א אמש. אס הביא אמש בלא נסכים דק"ל מביא אדם וזכו היום ונסכו מכאן עד י' ימים: אב"י אין מערבין וכו'.
משום דהללו צלילתן רכה והללו צלילתן עצה: ב"ר. לנסכי פרים צפני עולמן
ולנסכי כבשים צפני עולמן ושזו נחערבו כשרין ואם נחערבו עד שלא בלל פסולה:
גמ' שלא יערב חלבים. הכי נמי לא יערב נסכים: אמר רבי יוחנן. לא תימיה
מערבין לכתחילה אלא אם נחערבו קאמר
והא דקתני והקטירו שלא יערב לכתחילה
מיייר: אי הכי. [א] דקתני צתתנין אכל
אין מערבין נסכי כבשים נסכי פרים דאפי'
נחערבו דיעבד נמי לא: והא מדקתני סיפא
נתערבו כשרות. דהיינו דיעבד: מכלל
דרישא אין מערבין לכתחילה. וה"ה רישא
דרישא נמי מערבין לכתחילה והדר קשיא
לדוכתי' (א) שלא יערב חלבים בחלבים:
אמר אביי. ודאי רישא דמתניתין דתני
מערבין לכתחילה היא ולא תיקשי לך
ל' דנתערבו נסכים דמתני' צייתת קמייירי
והכי קאמר מערבין ייגן של נסכים פרים
ואילים לכתחילה אם נחערב כבד סלתן ושמןן
מאליהן הואיל והתחיל לערב ליכא משום לא
יערב חלבים והא דתני אכל אין מערבין
נסכי כבשים נסכי פרים אפי' היכא
דנתערב סלתן ושמןן: ויין לכתחילה [א].
אפי' דאילים ופרים אס לא נחערב סלתן
ושמןן והא תימיה ד"ל דאין מערבין נסכי
כבשים נסכי פרים ואילים צסלת ושמןן אכל
יין מערבין לכתחילה צין נחערב סלתו ושמןו
צין לא נחערב: אלא אמר אביי היכא
דהוקטר כבד פסלתן ושמןן. של פרים ואילים
כמזותן: [ב] מערב נמי יין. לכתחילה ליהא
למיחש דילמא אחי לערובי סלתן ושמןן דבני
הקטורה נינהו ואיכא משום והקטירו שלא
יערב חלבים בחלבים שהרי כבד מערבין
ועומדין ואס לאו דלא [א] הוקטר סלתן ושמןן
[א] אין מערבין דחיישינן דלמא אחי לערובי
סלת ושמןן לכתחילה דאסור שלא יערב חלבים
בחלבים והא דקתני צרייתא אכל יין מערבין
היינו אס הוקטר סלתן ושמןן והא דקתני
מליעתא דמתניתין [א] אכל אין מערבין היינו
[ב] צשלא נחערבו סלתן ושמןן: אע"פ
שמנחתו בפסלה. דכתיב [א] ומנחתו שני
עשרונים ושחר כבשים אין להס אלא עשרון
לכבש: [א] דהו נסכיו בפסלים. אלא ג' לוגין
יין וג' לוגין שמן: [א] יימד ע"כ כבש. כלומר
דלימד צנח זה מה שלא לימד בכל הזבחים:
שבב"ב עם מנחתו. וסלתו כפולה [א] היא
כך יהא שמו כפול: מאי תלמודא. הכי
משמע מן ונסכו שאין שמו כפול: נכבה ש"פ
מנחה. דהיינו שמן כנסכו של כבש דהיינו
יין: טעון נסכים. כמו שאס שחטו לשמן
ולכחי נקט אשם מנורע דלילו אשם דלמלא
אס שחטו שלא לשמן קרב בלא נסכים
דמעיקרא אכל אשם מנורע דטעון נסכים
אלטריך למימר דכי שחטו שלא [א] לשמן
טעון נסכים: שאם אי אתה אומר כן.
דטעון נסכים אלא יקריב בלא נסכים:
בפסלתו. מליקרב ע"ג המזבח דלמנורע לא
חזי שהרי נשחט שלא לשמו ולעולה לא חזי
שהרי לא ניתק לרעייה ואין ראוי לנדבה
דאשם לא אחי צדקה אלא נסכים אלו
למזבח ואשם לכהנים ורצ"ן אשם אחר

שתי מדות פרק עשירי מנחות

צ.

עין משפט
גר מצוה

בג א מיי פ"ד מהל'
מעה"ק הל"ח:
בד ב מיי פ"ה מהל'
מחוסר כפרה הל"ג:
בה ג מיי פ"ג מהל'
מעה"ק הל"ט ופ"א
מהל' כלי המקדש הל"ט:
בז ד מיי פ"א מהל' כלי
המקדש הל"ט:
בז ה מיי פ"ג מהל'
פסח"מ הל"ט:
בח ו מיי פ"ג מהל'
מעה"ק הל"ט:
בז ז מיי פ"ז מהל' כלי
המקדש הל"ט והל'
ג:

שיטה מקובצת

א] גודשה בתוכה:
ב] לא. ס"א לא מן השם
הוא זה אלא: ג] ר' מאיר
תרי הו' חד גודש וחד
מחוק אי רבנן: ד] הלח
נמשחו וכן צ"ל לקמן:
ה] בשבת פסולה:
ו] ועמדו משלש מספק:
ז] ובירוציהן: ח] המנחות.
תרי הו' חד גודש ואמאי
קתני במנחתו כל מדות
חוץ ממדה של: ט] מה"ד
חד ומחוק: י] מדות לא:
י"א לא נמשחו:

הגהות הב"ח

א] במשנה שהלח
(עקב) חז"מ וי"ז ס"א
נעבר: ב] רש"י ד"ה
אלה שהלח נעקר ובלל
שהצדוקין:

ואי לא חזו וכו': אשם נדבה מי איבא. הילכך לא הותר ליקרב למוצא אלא על ידי נסכים: **בתנאי** שדוה גודשה בתובה. שהיתה גדולה כל כך שכשהיתה נמתקת היה זה עשרון: מדת היבש בירוציהן חוץ. מה שנופל מן הכלי לאחר שנתמלל היינו צדוקין: א"א שהלח נעקר (ג). שהצדוקין נכנסו בכלי ומתקדשו בו ושוב נעקרו ממנו כשנפלו חוץ לפיכך הן קדש דנכנסו בכלי ומתקדשו בו: ובירוצין ש"י יבש אינו נעקר. מחוכו של כלי שלא נכנס בתוך הכלי ולא נתקדש בו לפיכך הוא חול: **גמ'** מני. הא דקתני כל המדות היו נגדשות: אי ר"מ. דאמר לעיל (ד טו). גודש שבו היה מודל לכל המנחות (טו). מחוק מדה של כהן גדול שהיתה גדולה כ"כ שגודשה במוכה: (טו) ומחוק הוי. ואפילו חז' גודש לא הוה: ומאי ב"ז מדות. ל"דלל תימא כל המדות שהיו שם היו גודשות דלא היתה אלא אחת גודשה: א"א הכי קתני מתניתין ב"ז מדידות. שהיו מודדין בה היו גודשות: א"א נמשחו בחוץ. לפיכך צדוקיהן חול: רבי עקיבא פבר מדת יבש א"א (טו) נמשחה ב"ז עיקר. וחול היא לפיכך מה שצפנים בכלי קדושה פה הוא המקדש ליה הילכך מה דליטריך ליה מקדש צדוקין דלא לריך ליה לא מקדש לפיכך צדוקיהן חול: היינו טעמא. דלא צדוקיהן קודש שצדוקיהן שלה נעקר מחוץ הכלי: ומגוזה דמנא קאתי. מן הקדש להכי הוי קודש: א"מאי דצריך. למה שצמח הכלי איכיון למיקדש ולא לצדוקין ואמאי מיקדשי הצדוקין: ש"א מדרש. שאף ע"פ שלא נמכוין להקדיש הצדוקין קדושתו (כ) כלי שרת: גזירה שמה יאמרו. דמאן דחוי דהנך צדוקין לא קדשי אע"ג דלחמו מגויה דמנא אמרי הכי נמי מויליין מכלי שרת לחול אכל יבש דלא אחי מגופיה דמנא לא אחי למימר ביה מויליין מכלי שרת לחול: סידר את הלחם ואת הביצין אחר השבת. שלא כמנחתו דמנחתו היה לקדוה בשבת: פסולא. לפי שצריך שיהא הלחם על השולחן ב' שבתות: יוציא יעשה. שהיו כשירין הלחם והצדוקין: ויחזו. שלא יקטיר הצדוקין ולא יסלקו הלחם עד לשבת שניה הצאה ונמלא הלחם והצדוקין על השולחן (טו) ימים ושני ימי שבת שאפילו הוא על השולחן אוחז ז' ימים שעל לשבת יותר מדינו אין צדק כלום הכא נמי ניגזור שלא יעשה לשבת הצאה שמה יאמרו כשם שאלו אין נפסלין אע"פ ששהו שם יותר מדין כך מפקדיים בכלי שרת כל זמן שרואה ואין נפסל בלינה: פנים. לחם הפנים דהוא צהיכל אמדות קרמית שהן חוץ בעזרה: פנים א"א ב"ע ידעי. שכן אירע ביה הלחם אלא הכהנים וכהנים ידעי טעמא דמילתא דכהנים וריזין וליכא למיגור: חוץ ב"ע ידעי. וליכא למיגור שמה יאמרו וכו': א"קין המזבח שקונו מן עולות ומקייצין בהן את המזבח כשאין שם קרנות כדי שלא יהא המזבח בטל: המקבץ עליו א"ספק בלחות. שקבל מעות מן הגזר כדי לספק סולת כל השנה וקיבל עליו לחת ארבעה סאין בטלע והוקרו: ועמדו ש"שעה סאין בפ"ע. נותן ד' סאין כמו שקבל: קיבל עליו א"ת ג' סאין בפ"ע והוולו ועמדו

רש"י בת"י

אי לא חזו לעולת חובה. חזו לעולת נדבה וכוין דלא עקר שם עולה [מוותר] לנשותו [לעולה אחרת] למעיקרא נמי [לעולה] הוה: אשם נדבה מי איבא. אין אשם כל אלא על מטא [אין] להמירו למורע לנא אל המנחה: **בתנאי** שדוה גודשה בתובה. שכשהיה מחוק היה מחזיק כשאר עשרון גודש: בירוציהן קודש. כלי הלח נמי איכא גודש: א"א מן השם הוא זה. כלומר לא זהו טעם של דבר דולח מדת יבש נמי קדש: א"א שהלח נעקר. מה שצולו הכלי הנופל ראשון כשמוספין עליו נעקר ועולה למעלה ונמלא שכר קדשי הצדוקים בתוך הכלי: והיבש אינו נעקר. אלא במקומה עומד הילכך מה שצפנים קדוש ומה שצמח לא קדש: **גמ'** מני. הא דקתני כל מדות שהיו נגדשות למדקתני חוץ משל כהן הגדול דאמר ליעל דעשרון שלו מחוק היה לדברי הכל מכלל דכל מדת יבש שצמקדש [היו] נגדשות: אי ר"מ. דאמר שני עשרות היו שם אחד היה גודש וכו' ואי רבנן חד. הוה והוא גופיה מחוק כדאמר ליעל מדר"מ נשמע לרבנן: ב"ז מדידות. כלומר כל מדידות שצמקדש שהיו מודדין באותו עשרון כגון דכשם ואיל ופר היו נגדשות: בין מבחוץ. שפת הכלי הילכך שפה מקדשה לצדוקיהן: א"א נמשחו ב"ז עיקר. דקתני ומדת היבש חול מיהו מה שמודיין בו קדוש קדושה שפה וגזרל למאי דלריך מקדש ובירוציהן לא מקדש דלא לריך להו: פסולא. דמחוסרת זמן היא דמשפטה לעמוד על השלחן שבעה ימים ולא עמדה אלא ששה: ויחזו ש"שבת הבאה. י"ג יום: שאפי' הוא על ש"חן ימים רבים. כגון ששה ימים שעמד על השלחן קודש שבת הבאה: ומאי. אין צדק כלום נהי נמי דאין ליה פוסלת בו לגזור שלא יאמרו: במקדיין בב"ז שרת. מניחין בכלי שרת דבר הקדוש דכל זמן שהוא בכלי שרת אין נפסל בלינה דהא האי לחם עמד יותר כשני זמן על השלחן ולא נפסל ואח"כ לאכשורי דבר הפסול בלינה מפקדיין ענין פקדון שלא יאבד ויפסל כל זמן שהוא שם: פנים. סידור לחם הפנים הוא צהיכל: אחוץ.

מדידות (מונחה) [מנחות] בעזרה וכו' חזי להו ואיכא למגור אכל פנים לאו כ"ע ידעי דעמד שם הלחם כל כך וליכא למגור: א"קין המזבח כשהמזבח בטל לוקחין מאוחז נסכים ככשים לעולה ומקייצין אותם ולשון קין היינו נלותו כאלו שמביאין לו חאנים לאחר סעודה והכי אמר' ר' עקיב' דשבעות קין צננות שוח לאדם: המקבץ עליו. אחד שקבל מעות מן הגזר וקבל עליו לספק לו סולת למנחות לכל השנה: מארבע סאין בפ"ע. והוקרו ועמדו שלש סאין בטלע מספק מארבע דמעות הקדש קוונת דהא [הקדש] קנו ממנו במעות דכתיב ונתן הכסף וקס לו:

שני גזירין של שחרית משום דלפני שחיתת תמיד השחר הן משכימין לסקר המערכה לא חשיב אלא העוסקין בשעת התמיד דסידור שני גזירין היה אפילו קודם תרומת הדשן כדאיתא בסידור המערכה דאבי צפרק אמר להן המנונה (ויחא דף ג.) והיינו דאמר צדוקלמי

בפ"ב דיומא אמר רבי יוחנן לא גזרו

על שני גזירין בשחרית פ"י שיהו בשעת

הקטרת איברים א"ר אסי מתניתין

אמרה קן בכל יום קרב צין הערצים

באחד עשר ולא אמר בשחרית כלום

ומהשתא ליכא למידק מהתם כלל אי

היא צהיכל אחד או שני כהנים ומיהו

י"ש לדקדק מהא דתימא התם צגמ'

ציומא (דף טו:) מניין לתמיד של צין

הערצים שטעון שני גזירין שני

כהנים שנאמר וערכו עניס על האש

אס אינו ענין לתמיד של שחר שנאמר

וצער עליה הכהן עליס צצקר תמיהו

ענין לתמיד של צין הערצים ואמאי

אידי ואידי בתמיד של שחר וקאמר

רשמנא יעצד צמד והדר נעצד

צמרי אלמא משמע צהיכל דשל שחר

צמד משום דכתיב וציער לשון יחיד

ושל צין הערצים צמרי משום דכתיב

וערכו לשון רבים ועוד תניא התם

(דף טו:) צסוף פירקא מי שזכה

בתרומת הדשן יזכה בצדוק מערכה

וצשני גזירי עניס: **ביצד יעשה.**

שלא יצא דבר לפסול יניחנה עס

הצדוקין לשבת הצאה אי נמי מה יעשה

מן הלחם אחר שהוקטרו הצדוקין:

שאפילו הוא על השולחן ימים

[רבים] אין בכך כלום.

תימא דצפרק המנונה מקדש (זמח"ס דף

טו.) צעא מנייה רצא מרצה לינה

מועלת צראשו של מוצח או אינה

מועלת היכי דמי אי ללא ירדו השתא

לנו בעזרה אחרת לא ירדו צראשו של

מוצח מיבעיא אלא דירדו לשולחן

מדמינן לה דתנן שאפי' הוא על השולחן

ימים [רצס] אין צדק כלום והשתא

הא לא דמי לשולחן דהא אסידרו באחד

צשבת קאי משום דכלי שרת אין

מקדשין שלא צומנן כדמוכח צפרק

שמי הלחם [לקמן ד' ק.] דדייקין מהכא

ואי ס"ד כלי שרת מקדשין שלא צומנן

ליקדוש וליפסל (טו) ואס סידרן צשבת הכי

נמי דאס לא סילקן לשבת אחרת

היה נפסל בלינה ואהך גופה דאחד

צשבת מקשי התם דאי לילה אין

מחוסר זמן כי מטי לילה דצי שימשי

תיקדוש ומיפסל ומשני רצא צשקדס

וסילקו ורצ אשי משני אפילו צשלא קדס

וסילקו נעשה כמי אסידרו הקוף וא"כ

גצי מוצח אפילו מדמיית ליה לשולחן נמי תועיל צו לינה וי"ל דלשון שאפי'

הוא על השולחן משמע ליה נתינת טעם אההוא דסידרו אחר השבת

דלכך לא חיישינן עליה משום דצכל לחם הפנים כמו הנסדר צומנו

אפילו הוא על השולחן ימים (טו) [רצס] אין צדק כלום ומיהו על כרחין

לאו טעם גמור הוא דהכא היינו טעמא משום דכלי שרת אין מקדשין

אלא צומנן: **בירוצין** מדות. אע"ג דנתקדשו לוקחין מהן ככשים

לעולות קיין כדפרישית צריס פירקין (דף פט.) (טו) דלצ צ"ד מתנה עליהם:

מארבע

ועמדו משי"ש מספק מארבע. צפ' הזהב (צ"מ דף טו:) מפרש דהאי רצית הקדש היכי דמי כגון שקיבל עליו לספק סלחות מארבע ועמדו משלש דמוספק מד' דנצצירו כי האי גוונא אסור ותימנה היכי דמי אי דאית ליה סלחות או חטין שיתחללו עליהן מעות הקדש אפי' צהדיוט שרי דאפי' על הגדיש תנן (סד ד' עב:) פוסק עמו על הגדיש וכי תימא הא דשרי לפסוק עמו על הגדיש היינו צפוסק לפי השער (טו) (אז) אפי' צשער בלקוונות אכל אי מויל טפי אסור אפי' ציש לו והכא גצי הקדש שרי אי אפשר לומר קן דהא צריס הזהב (סד דף מו.) תניא היו חמרי ופועלי מוצעים אותם ואמר לשולחני תן לי

מדידות (מונחה) [מנחות] בעזרה וכו' חזי להו ואיכא למגור אכל פנים לאו כ"ע ידעי דעמד שם הלחם כל כך וליכא למגור: א"קין המזבח כשהמזבח בטל לוקחין מאוחז נסכים ככשים לעולה ומקייצין אותם ולשון קין היינו נלותו כאלו שמביאין לו חאנים לאחר סעודה והכי אמר' ר' עקיב' דשבעות קין צננות שוח לאדם: המקבץ עליו. אחד שקבל מעות מן הגזר וקבל עליו לספק לו סולת למנחות לכל השנה: מארבע סאין בפ"ע. והוקרו ועמדו שלש סאין בטלע מספק מארבע דמעות הקדש קוונת דהא [הקדש] קנו ממנו במעות דכתיב ונתן הכסף וקס לו: